

dnevna dok. ma

dokumentarci
mednarodni

u
filmski

mariboru
festival

O kozlih in kokicah

Na vprašanje, zakaj se večina sodobne filmske produkcije žal reducira na zgolj dva tipa filmov – take, ki neumno občinstvo generirajo in take, ki ga predpostavljajo – hiti zabavišna industrija odgovarjati, da je v prvi vrsti odgovorno občinstvo s svojim povprečnim okusom, ki mu industrija samo marljivo streže. Eden vodilnih filmskih publicistov današnjega dne, Jonathan Rosenbaum, v svoji knjižni tetralogiji (*Placing Movies, Movie Wars, Movie Mutations, Essential Cinema*) krivdo prelaga nazaj na industrijo, ki v svoji enoumni monetarni naravnosti do sape ne pušča kakršnikoli filmski drugačnosti, še zlasti ne takšni, ki bi predpostavljala in posledično ostrila dojemljivost gledalca. Nadarjen mlad režiser mi je pred časom zatrjeval, da sta obe zgoraj navedeni prepričani zgrešeni: po njegovem so krivi izključno režiserji, ki se v želji po hitrem zaslužku odrekaajo svojemu poslanstvu in tako blatijo ter krnijo medij filma. Pokojni Serge Daney, nemara eden najbolj lucidnih filmskih mislecev, je nasprotno grešnega kozla za porazno stanje sodobne filmske izkušnje videl v poraznem stanju filmske refleksije: »Mediji za mnenja ne sprašujejo več tistih, ki nekaj vedo ... da bi svoje znanje lahko delili s publiko. Namesto tega najemajo tiste, ki ne vedo ničesar, da bi tako predstavljali nevednost publike in jo tako legitimizirali.« Vsakdan je naphan s primeri tovrstnega početja, ki mu ni imun niti vrvež okrog našega festivala dokumentarnega filma: V nos sta me danes na primer zbudili dve različni uradni najavi predavanja Andreja Špraha – bržkone teoretskega vrhunca festivala DokMa – ki se ima pripetiti danes ob 18. uri v Galeriji Media Nox. Že bežen prelet predavateljevega dosedanjega publicističnega udejstvovanja na domačih tleh namreč namigne, da je ena izmed najav zrasla na zelniku sodobnega trenda »razmišljanja« o dokumentarnem filmu, kakršnega smo grajali že v uvodniku prve številke časopisa. Trendu skratka, ki naši filmski zvrsti legitimnost podeljuje izključno na aktualnih (amnezicnih in ekonomskih) premisah, edino kakršne naj bi razumelo in pričakovalo sodobno občinstvo, čigar dovzetnost se v tem primeru reducira na pogled, razprt na centimetre med platno in vrečko pečene koruze. Kakorkoli že, *Dnevna DokMa* nadvse toplo priporoča obisk predavanja, o katerem bomo izčrpnije poročali v petkovi številki časopisa (v kolikor nas Andrejev obisk ne izčrpa preveč :-).

Jurij Meden

Resnica je prva žrtev vojne

Zadnja jugoslovanska nogometna enajsterica nas sooči z vprašanjem iskanja Resnice. Režiser Vuk Janić, po rodu iz Sarajeva, je še kot deček z očetom hodil na nogometne tekme in zvesto spremljal dosežke jugoslovanske nogometne reprezentance. V filmu je razpad Jugoslavije predstavil skozi prepletanje življenjskih zgodb nogometašev, ki so kot mladi upi jugoslovanske reprezentance leta 1987 osvojili mladinsko svetovno prvenstvo v Čilu. Ko se je začela vojna v Jugoslaviji, je razpadla ne le država, pač pa tudi sanje novih mladinskih svetovnih prvakov, "zlate generacije" jugoslovanskega nogometa. Nekdanji soigralci in prijatelji postanejo nasprotniki, tako v političnem smislu kot tudi na igrišču. Režiser film strukturira kot kakofonijo različnih resnic, prepričanj, izkušenj in mnenj. Za nekoga je razpad Jugoslavije "uresničitev sanj iz otroštva", za drugega posledica manipuliranja z množicami in razpihovanja sovraštva na nacionalistični osnovi. Od začetka vojne v bivši Jugoslaviji pa do danes Resnice o tem, zakaj je razpadla naša bivša država, še nihče ni našel. Resnice, ki bi jo lahko posvojili in v njo verjeli vsi, ki smo nekoč živeli skupaj, v "bratstvu i jedinstvu". Tudi režiser ne poskuša poiskati Resnice. Pač pa nas sooči s potrebo iskanje svoje lastne resnice. Ivica Osim, trener zlatih dečkov, nekem trenutku pravi: "Bolje je tistim, ki jih ni več, kakorkoli grdo in kruto se to sliši. ... Tisti, ki so preživeli, so ubiti v dušo, in prav tako ne živijo več."

Zadnja jugoslovanska nogometna enajsterica je film, ki ga je festival DokMa prikazal v sekciji Veliki dokumentarci. Avtor kot ustvarjalec je tudi v žanru dokumentarnega filma tisti, ki sedi na mestu Boga. On je tisti, ki s svojim filmom ustvari svojo lastno resnico, svojo lastno zgodbo, svojega lastnega Drugega. Nič, kar vidimo, ni nujno Res(nica). Filmsko platno pa je že po definiciji "večje od življenja", večje od tiste vsakdanje banalnosti, v kateri se izgubijo odtenki subjektivnega in prevlada sivina objektivnega. Vuk Janić je pokazal, zakaj je največji potencial dokumentarnega filma prav brisanju meje med resnico in domišljijo, v prepletanju subjektivnega in objektivnega, mene in Drugega. Dokumentarni film nas s tem sooča na popolnoma drugačen način kot igrani film. V dokumentarnem filmu naj bi vedno bila prisotna neka doza "realnosti", tisto, o čemer govori, naj bi se tudi dejansko zgodilo. Pa vendar bi se morali zavedati, da tisto, kar vidimo, ni nujno enako tistemu, kar gledamo. Moje oči vidijo: mojo lastno resnico, ki jo potrebujem, da lahko tudi drugim dopuščam njihovo. To zmorejo le tisti, ki se zavedajo, da kvaliteta dokumentarnega filma ni v iskanju Resnice, prav tako kot ni v izpostavljanju ene ali druge resnice, pač pa v soočanju in so-bivanju različnih resnic. V tem smo si enaki. Še več, le v tem in le tako smo si lahko enaki – enakopravni, enakovredni, ljudje.

Barbara Hribar

Filozofsko obarvano popoldne v Bukvarni Ciproš

Sredino popoldne je razveselilo sicer maloštevilne obiskovalce ter ljubitelje filozofije in psihoanalize, ki so si v knjigar- ni Ciproš lahko ogledali dva dokumentarna filma na to temo in enega na temo mariborske socialne problematike.

Prvi film **Življenje od znotraj** režiserja Reneja Maurina na zanimiv način prikazuje filozofsko življenje in refleksije treh bolj ali manj znanih filozofov: Petra Mlakarja, Ivana Kosovela in Mihe Nagliča. Film domiselno kombinira različna prizorišča snemanja – od knjižnice kot hrama učenosti, stopnišča kot simbola vzpenjanja k abstraktnemu, ulic mimo-bežnih idej in različnega domačega ozračja. Filozofi se med drugim sprašujejo o počelih življenja, smrti, o Bogu, etičnih vprašanjih in ugotavljajo, da se filozofija hitro lahko izrodi v ideologijo, če ne ostane zgolj v glavah ali knjigah. Zanimivo je videti, kako vsak izmed njih izhaja iz drugačnega socialnega okolja, koristi filozofijo kot samopotrjevanje, notranji uvid, dokazovanje določene teorije ali ironično držo. Dokumentarec vizualno spominja na črno-belo televizijsko tehniko iz 70. let ter poleg intervjujev s filozofi vsebuje igrane vloške, ki pridejo najbolj do izraza pri Petru Mlakarju in njegovih »posteljnih dogodivščinah« ali pri režiserjevi potrebi po poudarjanju določenih filozofskih vsebin (npr. občutje utesnjenosti kot zapiranje človeka med dve knjižni polici), pri čemer pa pridejo do izraza tudi režiserjeve izkušnje iz gledališča. Glede na to, da se je režiser lotil težke teme prikazovanja filozofskih osebnosti in njihovih notranjih refleksij, lahko rečemo, da mu je uspelo narediti gledljiv in tudi za ne-filozofe zanimiv dokumentarec, ki v slovenskih filozofih odkriva skupni temelj humanosti, občutljivosti in sublimnosti ter potrjuje skupno misel, da v filozofiji ne more in ne sme biti dokončnih odgovorov. Film je posvečen zdaj že pokojnemu Ivanu Kosovelu, ki v filmu pravi, da moramo smisel življenja videti ravno v njegovi minljivosti.

Naslov **Potem Goldy reče, to moraš pa enkrat napisati** ni ravno najboljša izbira za dokumentarni film Bojana Laboviča, ki govori o Paulu Parinu, švicarskemu pisatelju in psihoanalitiku, ki je preživel mladost v Sloveniji na gradu v Novem Kloštru. Film dosledno obnavlja pisateljeve spomine na otroštvo ter prepriča s svojim kolažem starih fotografij, posnetkov iz vojne, živih pogovorov z njim in njegovimi sodobniki. Lahko rečemo, da na nek način deluje regresivno, kot to počne sama psihoanalitična metoda zdravljenja. Prav tako nam pisatelj sam postreže z regresivnim vpogledom v otroštvo, nato v obdobje vojne, migracije v Švico, potovanje v Afriko in Črno Goro ter kot svoj življenjski epilog navede obdobje po smrti svoje žene Goldy, s katero je živel šestdeset let. Film se zlasti posveča pisateljevemu prikazu avtoritarnega očeta, ki je bodisi posredni ali neposredni vzrok za njegovo odločitev, da se posveti psihoanalizi. Paul Parin tako v petdesetih letih dvajsetega stoletja z ženo in sodelavcem odpre prvo psihoanalitično ordinacijo v Zürichu ter s potovanjem v Afriko opravi s tedanjimi predsodki, da ni možno izvajanje psihoanalize na »primitivnih ljudstvih« ter v praksi razvije pojem etnopsihologije.

Miša Gams

Natašine vzporednice

Danes smo si v kategoriji Vzporednice lahko pogledali dokumentarne filme dveh mariborskih ustvarjalcev, Reneja Maurina in Bojana Laboviča.

Rene Maurin nas je v **Življenju od znotraj** soočil z razmišljanjem in življenjem treh filozofov, Ivanom Kosovelom, Petrom Mlakarjem in Miho Nagličem. Postavljeni so v različne prostore, ki dajejo filmu posebno noto. O svojem pogledih na branje in knjigah nam govorijo v knjižnici, o vprašanju materialnih potreb nam pričajo v svojih lastnih stanovanjih, na vprašanja o obstoju Bistva nam odgovarjajo na stopnišču ... Prav ta "likovna" komponenta filma je bila na trenutke tako impresivna (posnetki Vurnikove športne dvorane, stopnišče v Nebotičniku, pravoslavna cerkev, granitni tlakovci, stare košare, snežne pokrajine), da je bil tekst kar nekako odveč.

V filmu **Potem Goldy reče, to moraš pa enkrat napisati**, nam Bojan Labovič predstavi človeka, za katerega bi lahko rekli: *"To moraš pa enkrat posneti"*. Predstavi nam zelo zanimivega gospoda Paula Parina: zdravnika, psihoanalitika in pisatelja. Izhaja iz bogate židovske družine. Njegovemu očetu je bogata babica, ker je bil bledikav, ponudila za bivanje dvorec na podeželju. Ponudbo je sprejel s pogo- jem, da je blizu južna železnica. In tako je družina prišla živet v Novi Klošter blizu Celja. Z desetimi leti je šel prvič v šolo in sicer v Gradec, svoje šolanje in študij medicine pa je nadaljeval v Švici. Kot mlad zdravnik se je s svojo ženo pridružil NOB v Srbiji, pozneje pa ju je poklicna pot zanesla v različne dele sveta. Z ženo, s katero je bil srečno poročen skoraj šestdeset let, sta bila zelo radovedna človeka in sta, po njegovih besedah, "v samozaložbi" študirala tudi etnologijo. Pozneje je začel tudi pisati in sicer zato, ker svojo mladosti hotel "povedati" tudi svojim bližnjim prijateljem in jim je vse zapisal.

Po ogledu teh dveh filmov sem se pogovarjala tudi z obiskovalko festivala, Polono M., ki mi je takole strnila svoje mnenje: *»Vsebinsko sta bila oba filma zanimiva. Pri Maurinu se vidi režiserjeva nota. Fotografija je bila krasna. Na primer človeška postava pred cerkvijo, v portalu vhoda. Všeč mi je bilo, ker je bila njihova filozofija povedana po domače. Malo kruto je predstavil njihovo domače življenje. Če ne bi bilo pri Laboviču karizmatične osebe, filma verjetno ne bi bilo. Pri filmu mi je bil posebej všeč začetek. Gospod v telefonskem pogovoru pove, da je pri njem slovenska snemalna ekipa, ki snema o njem dokumentarec in da se mu to zdi odvečno početje«*

Mnenje obiskovalke Nataše B.: *»Zanimivo se mi zdi, da je sta tako različna filma imela skupno misel. In sicer nujnost povezanosti s svetom. Filozofu, ki živi na obrobju, v skromni bajti, je zelo pomembno, da ima internet, da je tako povezan s svetom. Ta mu pomeni komunikacijo, brez katere, po njegovem, ni filozofije. Očetu gospoda Parlina pa je zelo pomembno, da je kraj, kamor se bo selil, blizu južne železnice (kar je takrat pomenilo povezavo s svetom).«*

Nataša Breznik

Diakon smrti – iskanje pravice v današnji Kambodži

Drugi dan festivala je v kategoriji Glavni program postregel s filmom **Diakon smrti – Iskanje pravice v današnji Kambodži** nizozemskega režiserja Jana van den Berga. Film prikazuje zgodbo Sok Chea, ki je bila kot deklica priča zločinov takratne oblasti pod vodstvom Pola Pota. Njena zgodba je pritegnila režiserja, ki se je že zaradi izobrazbe (antropolog) in pa posebnega zanimanja Nizozemske za svojo bivšo kolonijo, lotil dolgoletnega projekta iskanja pravice za danes tridesetletno Sok Chea. Popolnoma svojevrstna kultura, običaji in prepričanje ljudi je botrovalo k temu, da prvo snemanje še ni prineslo uspeha. V Sok Chea se je prebudilo budistično prepričanje, zaradi katerega ni upala niti sodelovati pri filmu, kaj šele soočiti se z gospodom Karobyjem, nadzornikom svojega nekdanežega zapora, ki naj bi bil po njenem mnenju odgovoren za smrt večjega dela njene družine in vrsto ostalih zločinov. Omahovanje je prekinil drug ženski lik, tolmačica, ki je Sok Chea opogumila, da se vsaj deloma otrese strahu pred ponovno zamenjavo oblasti in se zoperstavi tradicionalnemu mišljenju, da se pravice ne išče v ustanovah, ampak jo prinese Karma. Vendar se s strahovi ni soočala samo Sok Chea. Za spravo je bilo potrebno k sodelovanju pritegniti tudi g. Karobyja. Vendar je padec bivšega režima tudi njemu prinesel veliko sprememb. Postal je Diakon smrti. Postal je dober. Moral je pozabiti na grehe preteklosti, o njih se nikakor ni smelo govoriti. Karoby sprva ni želel pred kamero. Ugoden trenutek se je režiserju pokazal ob poroki njegovega sina. V zamenjavo za usluge profesionalnega fotografa poroke je privolil tudi v soočenje s Sok Cheo. Soočita se v pagodi, na prizorišču nekdanih grozot, ob prisotnosti budističnega svečenika. Zaradi posebnosti kambodžijskega načina mišljenja in veliko nastopajočih s specifičnim načinom izražanja čustev (ko so npr. žalostni, se smejejo), je bil material prvega in drugega snemanja popolna zmešnjava. Film je bil nerazumljiv in zaradi tega večkrat zavrnjen. Na montažerski delavnici za režiserje (Binger Institute) se je filma lotil montažer Srdjan Fink (asistent na delavnici). Po dvanajstih dneh intenzivnega dela v montaži je film dobil popolnoma novo podobo. Septembra letos je bil film nagrajen z nagrado zlato tele za najboljši dokumentarni film na nizozemskem filmskem festivalu v Utrechtu. Vendar pa to ni edina nagrada filma: še večji dosežek je uvedba tribunala za vojne zločine v Kambodži tri dni po prejemu nagrade.

O svojem prispevku pri filmu nam je Srdjan povedal: *»Treba navesti, da ovaj film u biti i jeste tipični primer toga, da dokumentarni film nije registracija stvarnosti. Ono što ste vidjeli u filmu jeste kombinacija 'shotova', koji su izabrani, i određenih izjava, koje su izabrane, da bi se postigao jedan određen dramaturški efekat uz poštovanje osnovne linije istine. Mi smo birali fragmente stvarnosti i te fragmente stvarnosti slagali po redosledu na način, koji se nama činio opravdanim, ali s ciljem, da zadovoljimo osnovnu formu filma. Na momente ovaj film podsjeća jako na igrani film. To nije slučajno. Ono što se ovdje vidi, jeste samo jedan sat od 24 sata. A ta jedan sat je prvo analiziran, onda je rađena selekcija materiala i onda od odabranog materiala, material se kondenzovao na delove filma, koji su po našem mišljenju bili suština tog materiala. Tako da se ovde radi o*

interpretaciji materiala. Mi smo se trudili, da budemo što objektivniji, što pošteniji i da svaki strani damo pravo glasa. I ako se pogleda ovaj film, videće se jasno, da se na nikog ne pokazuje prstom, nitko se ne opsuđuje.«

Vsi, ki vas zanima še kaj več o montaži filma **Diakon Smrti**, ste vabljeni na zajtrk s predavanjem Srdjana Finka danes ob 12ih v dvorani Gustaf.

Lidija Srebrnjak in Tanja Todič

Vse o Nini

Pred leti sem ženski s tremi otroki, ki je sicer odigrala kar pomembno vlogo v mojem življenju, zastavila vprašanje o smislu življenja. Je to uspeh v karieri, v šoli, službi, pri športu? In njen odgovor je bil enostaven: *»No, Nina, find a man and have children. Sooner or later you will realise, that this is what life is all about.«*

Film **Vse o Evi** me je vrnil k njej, deset let nazaj, in njenem gledanju na svet. Še vedno se namreč sprašujem, ali je prav, da z epruvetami posegamo v človeško razmnoževanje. Da pomagamo staršem, ki si otroka želijo, vendar se trudijo leta in leta zaman. Pa vendar tudi znanost ni vsemogoča in povsem uspešna. Umetne oploditve lahko trajajo tudi desetletja, da prinesejo plodove. Zarodke. In potem ne morejo verjeti, da bodo tudi oni starši. Po psihični in fizični kalvariji od bolnice do bolnice, od specialistov zdravnikov do homeopatov in bioenergetikov, je res težko sprejeti, da bo ženska mati. Čeprav fizično v svoji notranjosti, pa tudi zunanosti, občuti in vidi spremembe. Premik v glavi ji uspe komaj proti koncu nosečnosti, ko dobi na kilograme majhnih oblek in jo soočijo z načinom poroda. Odloči se za naravno pot, čeprav ji zdravniki bolj priporočajo carski rez. Film ima srečen konec, kajti možu in ženi se rodi deklica, ki razveseli tako starše kot ostalo sorodstvo, znanke in prijatelje. Zanimiv del filma mi je bil večkratni prikaz trate pod balkonom mladega para, ki je razdeljena na več delov z ozkima potkama, ki se združita v eno. Kot narobe postavljena črka Y. Simbolizira lahko več stvari, med drugim ženski intimni spodnji del, lahko pa predstavlja tudi dve osebi, stvari, ki se zlijeta v eno. Čeprav je glavnina filma v ženski vlogi, sem imela občutek, kot da je moški neprestano zraven, vendar na drug način, kar gre ujema z njegovim opazovanjem in čustvovanjem, ki ne more biti niti pol tako intenzivno, kot pri nežnem spolu.

Sporočilo filma: če si zares želite otroka in imate težave, vztrajajte pri epruvetah, vendar se zavedajte, da ima ta vztrajna pot tudi svojo ceno in ogromno neprijetnih trenutkov, izid pa je vedno nepredviden. Najprej lahko recimo pet let čakaš, da zanosiš, potem pa še vedno ni izključena možnost npr. spontanega splava ali pa mongoloidnosti. Ponovno izguba in ponovno na začetek. In ponovno premagovanje strahu, da bo vse v redu. Sprašujem se, kaj ljudi drži pri tem, da vztrajajo po pet in deset let ter nešteto neuspešnih umetnih oploditev pri različnih specialistih. Je to nagon po ohranjanju vrste? Je, vendar to mora biti moja vrsta. Kot kaže, se je težje odločiti in vzgajati otroka staršev, ki le-tega ne morejo ali nočejo vzgajati kot roditelji, če jim je uspelo tudi biološko spočetje. In v tem kontekstu imamo lahko torej več različic tiste povedi na začetku *»This is what life is all about.«*

Leonida (Nina) Jakiša

dok. ma d a n e s

ČETRTEK 4. 11. 2004

12:00 Dvorana Gustaf

Zajtrk s predavanjem Srdjana Finka: **Dokumentarni rez**

14:00 Čitalnica Bukvarne Ciproš - Vzporednice

Rokumentarec (Rokumentarac / Rockumentary)

Srbija in Črna gora 2004, DVD, barvni, 48'49"

Režija: Vladimir Čosić

(x)

Slovenija 2003, DV, barvni, 7'

Režija: Alina Zeichen, Nataša Sienčnik, Piervittorio Vitori, Miroslav Sretenović, Tomaž Pavkovič

Občinski svetnik (Town Councilor)

Slovenija 2003, DV, barvni, 7'

Režija: Dženi Rostohar, Sašo Petan, Sandi Pobežin, Majda Krivograd, Klavdija Hudorovac

Predvideni gosti: producent filma **Rokumentarec** Nebojša Jovanović, (drugi) režiserji

Gero

Slovenija 2004, DV, barvni, 8'

Režija: Ana Morales, Myriam Hure, Merche Vidal Abarca

Stisnjeni v kotu - zgodba o (kamniškem) boksu (Trapped In The Ring)

Slovenija 2003, Beta SP, barvni, 58'

Režija: Dušan Moravec, Leon Matek

Kleščar (Tongman)

Slovenija 2002, Beta SP, barvni, 77'

Režija: Matjaž Latin

18:00 Galerija Media Nox

Predavanje Andreja Špraha: **Dokumentarni film - med realizmom in fikcijo.**

19:00 Dvorana Gustaf - MedRegionalna Retrospektiva

Deček, ki se mu je mudilo (Dečko kojem se žurilo / The Boy Who Rushed)

Hrvaška 2001, Beta SP, barvni, 52'

Režija: Biljana Čakić Veselić

Predvideni gosti: režiserka Biljana Čakić Veselić, montažerka Uja Irgolič

20:15 Dvorana Gustaf - Glavni program in Veliki dokumentarci

Pet preprek (De fem bespænd / The Five Obstructions)

Danska 2004, 35mm, barvni, 90'

Režija: Jørgen Leth, Lars von Trier

Popolni človek (Det perfekte menneske / The Perfect Human)

Danska 1967, 35mm, čb, 13'

Režija: Jørgen Leth

22:00 Dvorana Gustaf - Veliki dokumentarci

Glasba je zrak, ki ga diham, Cathy Berberian (1925 - 1983)

(Music Is The Air I Breathe, Cathy Berberian (1925 - 1983))

Nizozemska 1994, Beta SP, barvni, 70'

Režija: Carrie de Swaan

22:00 Kino Udarnik - Glavni program

Živeti srečno (Living With Happiness)

Avstralija 2001, 35mm, barvni, 6'

Režija: Sarah Watt

Čez mejo (Über die Grenze / Accross the Border)

Avstrija 2004, 35mm, barvni, 90'

Režija: Pawel Lozinski, Jan Gogola, Peter Kerekes, Robert Lakatos, Biljana Čakić Veselić

Dvorana Gustaf

DokMa in DJ Stalker:

Krotilec nočnih (p)uric in ostalih, ki si upajo vstopati v Cono šprtnje loterije. Melanholiki vs. Naivci 1:1 / Vera vs. Bunker 2:1 / Pot(k)rok vs. Prizemljenci 3:0. Dodatne kombinacije tokrat ni. Nostalgija pa še vedno okreva po poškodbi.

Klubski glasbeni večer za druženje obiskovalcev, gostov in organizatorjev.

Cena vstopnice za glavni program je 500 sit, ostali program je brezplačen. Več o programu na www.dokma.net.

Vsak dan ob 22.30 je na programu regionalne frekvence RTV Maribor slovenski film iz programa festivala DokMa.